

Arrest

**nr. 167 337 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X**

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 november 2013 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en die optreedt in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, dient op 7 januari 2013

een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 november 2013, met kennisgeving op 14 november 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.01.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

NAAM:

V., S. (...), geboren te Makhachkala op (...)

+ kind:

A., K. (...) (°28.06.2001)

Adres: (...)

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf In het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 04.11.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen onder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr, 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9§1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan

uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997; D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Eveneens op 5 november 2013, met kennisgeving op 14 november 2013, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod uitgereikt onder de vorm van een bijlage 13sexies. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw:

Naam + voornaam: V., S. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Makhachkala

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26.11.2012 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd en betekend op 26.11.2012.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota op dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat er sprake is van verknochtheid tussen de twee bestreden beslissingen. Zij stelt:

“Verzoekster stelt huidig beroep in tegen twee beslissingen, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing houdende het inreisverbod. Verzoekster toont echter de verknochtheid niet aan. De verwerende partij merkt op dat de beslissingen wel op dezelfde dag werden genomen doch dat zij niet naar elkaar verwijzen en genomen zijn op verschillende rechtsgrond.”

2.2. De Raad wijst erop dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van twee onderscheiden beslissingen, namelijk:

- de beslissing van de gemachtigde van 5 november 2013 waarbij een aanvraag van 7 januari 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard,
- de beslissing van de gemachtigde van 5 november 2013 houdende het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in het verzoekschrift geen enkele verantwoording uiteenzetten voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en anderzijds de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de onontvankelijk verklaring van de verblijfsaanvraag en het inreisverbod zijn genomen op grond van andere wettelijke bepalingen en dat het inreisverbod niet is genomen in antwoord op de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bovendien heeft het louter indienen van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager(s). Het indienen van dergelijke aanvraag die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partij maatregelen worden genomen die tot doel hebben haar illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van deze of gene aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele incidentie op de wettigheid van het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod.

Bovendien heeft ook de eventuele onwettigheid van het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod geen implicaties op de wettigheid van de onderscheiden beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de samenhang, de verknochtheid van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht.

De advocaat van de verzoekende partij meent dat de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de belangrijkste beslissing vormt.

De verzoekende partij betwist niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partij werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen op dezelfde dag werden genomen, zonder dat de eerste beslissing evenwel een gevolg heeft voor de inhoud of de wettigheid van de tweede bestreden beslissing, is in casu onvoldoende om de samenhang tussen de respectievelijke beslissingen te aanvaarden.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de verschillende bestreden beslissingen onderling.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing. De Raad ziet geen onderscheid in belangrijkheid tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing die een inreisverbod betreft. In casu dient dus te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partij als de eerste bestreden beslissing werd aangeduid.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de beslissing van 5 november 2013 waarbij de aanvraag van 7 januari 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hierna *“de bestreden beslissing”* genoemd.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 5 november 2013 houdende het opleggen van een inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht.

Zij betoogt:

“(…)

het medisch advies opgesteld op datum van 4 november 2013 en gevoegd aan de bestreden ministeriële beslissing door middel van huidig beroep, houdt op geen enkele manier rekening met de motivatie van het Arrest n° 106.668 uitgesproken door de IIde Kamer van de Raad op datum van 12 juli 2013 en stelt zich tevreden met het stellen dat « de behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel ».

Welnu, enerzijds, is dit medisch advies in totale contradictie met de indicaties verschaft door de psychiater van de verzoekster in de verschillende medische certificaten.

Anderzijds, bevat dit medisch advies geen enkele verwijzing dan ook naar de documenten/adviezen/medische artikels, die in staat zouden stellen om te beschouwen, zoals de

geneesheer van de Dienst voor Vreemdelingenzaken het nochtans doet, door te stellen dat ce de behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel ».

In zijn advies opgesteld op datum van 4 november 2013, vermeld de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken geenszins naar de algemene en gecircumstantieerde medische certificaten, opgesteld voor de verzoekster, door de Dokter L. LEJEUNE, psychiater, op datum van 13 september 2013 en gecommuniceerd aan de bevoegde dienst van de Dienst voor Vreemdelingenzaken per telekopie op datum van 5 november 2013. Dit enkel element volstaat, op zich, om de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot gevolg te hebben alsook van het inkomverbod op Belgisch territorium voor een duurtijd van 3 jaar (akte die het bijvoegsel is van de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid door middel van huidig beroep).

1. Ter inleidende titel

Ter inleidende titel, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op het feit dat het artikel 9ter, zoals gewijzigd door de wet van 8 januari 2012 verduidelijkt dat de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen « onontvankelijk » kan verklaard worden « 4° wanneer de geneesheer- raadsman of de aangewezen geneesheer door de minister of zijn afgevaardigde, zoals beoogd door § 1, alinea 5, wanneer hij vaststelt in een advies dat de zieke manifest geen zieke is in de zin van het 1ste §, 1ste alinea, dat het bekomen van een machtiging van verblijf in het Koninkrijk tot gevolg kan hebben ; ». (vrije vertaling)

Welnu, er zal aangetoond worden in het vervolg van huidig beroep dat door te beschouwen dat de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen, ingediend door de verzoekster, overeenkomstig met de voorgenoemde wettelijke bepaling, niet had mogen worden « onontvankelijk » verklaard worden door de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

Inderdaad, de verzoekster, heeft ter ondersteuning van haar aanvraag tot regularisatie van het verblijf voor medische redenen, meerdere medische certificaten voorgelegd komende van haar psychiater, die haar opvolgt sinds meerdere jaren op het ogenblik van het indienen van deze 2de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen, medische certificaten die duidelijk verduidelijken dat:

- de verzoekster lijdt aan een ernstige vorm van post- traumatische stress met negatieve gevolgen op haar dagelijks functioneren ;
- de verzoekster is onder medicatie ;
- de verzoekster is gehospitaliseerd geweest op meerdere ogenblikken (van 11 mei tot 1 juni 2012 in psychiatrie; van 6 tot 20 juli 2012 in psychiatrie) ;
- de gevolgen van het stopzetten van de behandeling zouden een verergering van de symptomen zijn met een ernstige psychische decompensatie ;
- de duurtijd van de behandeling is onbepaald ;
- de aanwezigheid van haar dochter is van extreem groot belang.

Volgens het gecircumstantieerd medisch certificaat vervolledigd en ondertekend, voor de verzoekster, door de Dokter L. L. (...), psychiater, op datum van 10 december 2012 :

- de verzoekster is gehospitaliseerd geweest in de psychiatrische dienst tot tweemaal toe (zijnde tussen 5 mei en 1 juni 2012 en tussen 6 en 20 juli 2012) ;
- de verzoekster kan geen normaal leven leiden omwille van haar ernstige post-traumatische stress ; de verzoekster neemt diverse medicatie ;
- de verzoekster dient opgevolgd te worden door een psychiater ; de nabijheid van een hospitaal met een psychiatrische dienst is noodzakelijk ;
- de psychologische situatie van de verzoekster kan verbeteren in geval van het opvolgen van de medicamenteuze en psychologische behandeling die in plaats werd gesteld en indien haar administratieve situatie zich stabiliseert ;
- de verzoekster kan niet reizen naar haar land van oorsprong, vermits dit een psychische decompensatie met zich mee zou brengen ;
- er bestaan risico's voor de gezondheidsstaat van de verzoekster in geval van terugkeer naar haar land van oorsprong, dit op psychisch vlak.

Deze elementen werden bevestigd door de Dokter L. L. (...), psychiater, in zijn gecircumstantieerde medische certificaten, opgesteld op datum van 18 juli 2013 en op 13 september 2013.

Er vloeit dus duidelijk voort uit de diverse medische getuigschriften, dat in tegenstelling tot hetgeen beschouwd werd door de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken in zijn advies van 4 november 2013, dat de aanvraag tot regularisatie ingediend door de verzoekster op datum van 7 januari 2013 had moeten worden beschouwd als zijnde « onontvankelijk » en nadien het voorwerp uit te maken van een onderzoek ten gronde vanwege de Dienst voor Vreemdelingenzaken, de ziekte van de waaraan de verzoekster lijdt kan tot gevolg hebben « een ziekte zoals deze kan een reëel risico met zich meebrengen voor het leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of

vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling bestaan in het land van oorsprong of in het land waar hij verblijft. »). (vrije vertaling)

Inderdaad, de Dienst voor Vreemdelingenzaken beschouwt, op basis van het advies van zijn geneesheer-raadsman, dat « Uit het medisch advies van de arts- adviseur d.d. 04.11.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. ".

Welnu, in zijn medisch certificaat opgesteld op datum van 10 december 2012, heeft de Dokter L. L. (...), psychiater, duidelijk vermeld dat de mogelijke complicaties van de affectie waaraan de verzoekster lijdt, een verergering van de symptomen zou kunnen zijn samen met een ernstige psychische decompensatie.

Deze elementen werden overigens bevestigd door de Dokter L. L. (...), psychiater, in zijn gecircumstantieerd medisch certificaat opgesteld op datum van 18 juli 2013 en gecommuniceerd aan de Dienst voor Vreemdelingenzaken per telekopie van 19 juli 2013.

In zijn gecircumstantieerd medisch certificaat van 10 december 2012, heeft de Dokter L. L. (...) eveneens verduidelijkt dat :

de verzoekster niet kan reizen naar haar land van oorsprong, onder voorbehoud van een psychische decompensatie te ondergaan ;

er bestaan risico's voor de gezondheidsstaat van de verzoekster in geval van terugkeer naar haar land van oorsprong, dit op psychisch vlak.

Deze elementen werden bevestigd door de Dokter L. L. (...), psychiater, in zijn gecircumstantieerde medische certificaten opgesteld op datum van 18 juli 2013 (gecommuniceerd aan de Dienst voor Vreemdelingenzaken per telekopie op 19 juli 2013) en op 13 september 2013 (gecommuniceerd aan de Dienst voor Vreemdelingenzaken per telekopie op 5 november 2013).

Deze elementen werden op geen enkele manier weerlegd door de geneesheer- raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken in zijn advies opgesteld op datum van 4 november 2013, deze stelt zich tevreden met te beschouwen dat « Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 10.12.2012 en de medische stukken d.d. 10.12.2012 en 18.07.2013, blijkt dat de beschreven PTSD actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. ".

Welnu, door de bestreden beslissing te motiveren op deze basis, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken niet adequaat haar beslissing gemotiveerd, in de mate dat noch de bestreden beslissing, noch het rapport opgesteld door de geneesheer-raadsman verduidelijken voor welke motieven de geneesheer- raadsman het advies opzij schuift komende van de gespecialiseerde geneesheer die de verzoekster opvolgt.

(...)"

3.2. De verwerende partij merkt hieromtrent het volgende op in haar nota:

"In een enig middel stelt verzoekster een schending voor van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat er geen rekening werd gehouden met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 februari 2013 daar de beslissing op identieke wijze werd gemotiveerd. Het advies van de ambtenaar-geneesheer zou een totale contradictie zijn met de door haar voorgelegde medische getuigschriften en er zou nergens uit kunnen worden afgeleid dat de behandeling louter symptomatisch is en niet essentieel. Er zou geen rekening gehouden zijn met het medische certificaat van dokter L. L. (...) op datum van 13 september 2013 en overgemaakt op 5 november 2013. Zij vervolgt dat niet blijkt dat de ambtenaar- geneesheer een psychiater zou zijn en dat evenmin de motieven blijken op basis waarvan de vaststellingen in de door haar voorgelegde medische attesten worden weerlegd. Zij kan zich niet akkoord verklaren met de interpretatie van artikel 3 EVRM en 9ter van de vreemdelingenwet en stelt dat een loutere verwijzing naar artikel 3 EVRM niet afdoende is. Zij verwijt de verwerende partij haar niet aan een onderzoek te hebben onderworpen. Volgens haar diende er een onderzoek te worden gevoerd naar de beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster op 5 november 2013 bijkomende stukken heeft overgemaakt. In het begeleidend schrijven van 5 november 2013 wordt verwezen naar een medisch attest van dr. L. (...) opgesteld op 13 september 2013 en naar twee rapporten van IOM en OSAR. De verwerende partij heeft die documenten echter ontvangen nadat de bestreden beslissing werd genomen, eveneens op 5 november 2013, waardoor haar niet verweten kan worden hiermee geen rekening gehouden te hebben.

Ook verzoeksters' kritiek nopens het feit dat de arts-adviseur niet de hoedanigheid van specialist heeft, kan niet worden aangenomen. Immers wordt in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen gewag gemaakt van enig specialisme. Terwijl artikel 9ter Vreemdelingenwet evenmin voorziet dat de arts-adviseur advies van een specialist zou moeten inwinnen, wanneer hij hiertoe zelf geen noodzaak ziet. "Uit voormeld wetsartikel blijkt dus dat de beoordeling dient te gebeuren door hetzij een ambtenaar-geneesheer, hetzij door een geneesheer. Van enig specialisme wordt hier geen gewag gemaakt. Bovendien blijkt uit hetzelfde wetsartikel dat de geneesheer, zo hij het nodig acht, zich kan laten bijstaan door deskundigen." (R.v.V. nr. 69.400 van 28 oktober 2011)

Dienaangaande kan verwezen worden naar het arrest nr. 91.681 van 19 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat onder meer luidt als volgt:

"Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vermelde risico. De ambtenaar-geneesheer is dan ook niet verplicht om in zijn advies te motiveren waarom hij het niet nodig acht de vreemdeling aan een verder onderzoek te onderwerpen."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde d.d. 24 juni 2013 bij arrest nr. 105.737 onder meer wat volgt:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet nergens blijkt dat de arts-adviseur de hoedanigheid van specialist dient te hebben. Verder is het de Raad absoluut niet duidelijk wat de relevantie is verzoekers' betoog Zelfs al is de arts-adviseur geen specialist, dient toch te worden vastgesteld dat hij het advies van de specialist bijtreedt in die zin dat hij de medische aandoening van verzoeker niet betwist. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond."

De ambtenaar-geneesheer betwiste geenszins dat verzoekster lijdt aan een PTSD, waardoor verzoekster niet aannemelijk maakt dat er een tegenstrijdigheid zou zijn tussen de vaststellingen in de door haar voorgelegde attesten en het advies van de ambtenaar-geneesheer. Het komt de ambtenaar-geneesheer conform artikel 9ter §1 van de vreemdelingewet toe om te onderzoeken of de aanvrager "lijdt aan een ziekte (en) dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Zoals reeds supra aangegeven stelde de ambtenaar-geneesheer, op basis van de door verzoekster overgemaakte attesten vast dat zij lijdt aan een PTSD. Desalniettemin stelde de ambtenaar-geneesheer wat volgt:

"Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin „ De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter

Zoals verzoekster aangeeft, vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 12 juli 2013, bij arrest nr. 106.668 de beslissing van 5 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. De Raad oordeelde dat de ambtenaar-geneesheer, door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, artikel 3 EVRM te beperkend interpreteerde. Verzoekster is van mening dat dit arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door de bestreden beslissing miskend werd, doch verliest hiermee uit het oog dat er een nieuw medisch advies werd opgesteld op 4 november 2013 dat niet gesteund werd louter op artikel 3 EVRM, doch waarin expliciet werd vastgesteld dat er geen sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter §1 van de vreemdelingenwet, daar er geen actueel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Verzoekster kan niet uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet afleiden dat er in iedere hypothese, en dus ook wanneer er geen medische behandeling of opvolging als noodzakelijk wordt weerhouden, een onderzoek moet worden gevoerd naar de mogelijkheden ervan in het herkomstland.

Verzoekster verwijst naar allerlei arresten om aannemelijk te willen maken dat er een foutieve interpretatie is gebeurd van de artikelen 9ter en 3 EVRM, doch gaat daarmee voorbij aan de motivering in het medische advies en in de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de interpretatie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de verwijzing naar artikel 3 EVRM die door verzoekster wordt bekritiseerd, dient verwezen worden naar het arrest nr. 225.523 van de Raad van State van 19 november 2013 waarin onder meer geoordeeld werd wat volgt:

"(...) Considérant qu'outre les extraits des travaux parlementaires ci-avant rappelés, l'exigence d'un certain seuil de gravité de la maladie ressort des termes mêmes de l'article 9ter, §1, alinéa 1er, lorsque le législateur parle « d'une maladie telle » - c'est-à-dire à ce point grave - qu'elle entraîne un 1risque réel' pour sa vie ou son intégrité physique ou un 1risque réel' de traitement inhumain ou dégradant ; que l'utilisation, par deux fois, de l'expression

1risque réel' fait manifestement référence, par analogie, au critère appliqué par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'appréciation des violations de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;

(...)

Considérant qu'en conséquence de ce qui précède, le Conseil du contentieux des étrangers a conféré à l'article 9ter §1, 1er, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, une portée qu'il n'a pas, en jugeant que cette disposition astreint l'Etat belge 'à un contrôle des pathologies alléguées qui s'avère plus étendu que celui découlant de la jurisprudence' relative à l'article 3 précité de la Convention ; quer dans cette mesure, le premier moyen est fondé ; (...) »

Met andere woorden, naast de terminologische overeenstemming met art. 3 EVRM ("reëel risico" en "een onmenselijke of vernederende behandeling"), werden ook de begrippen reëel risico voor het leven of fysieke integriteit in 1993 in de Vreemdelingenwet geïntroduceerd als bescherming tegen schendingen van art. 3 EVRM en deze werden bij het invoeren van artikel 9ter Vreemdelingenwet in 2006 werden overgenomen in dit artikel. Zo kan worden vastgesteld dat de Wet van 06.05.1993 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tezamen met de eerste vorm van subsidiaire bescherming, de begrippen leven en fysieke integriteit in de Vreemdelingenwet introduceerde.

De begrippen "gevaar voor het leven en de fysieke integriteit" werden aldus (in een eerste vorm van subsidiaire bescherming) opgenomen in de Vreemdelingenwet, om te beantwoorden aan het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens meer in het bijzonder aan artikel 3 van het EVRM.

Het is dan ook duidelijk de bedoeling van de wetgever in 2006 bij de invoering van art. 9ter Vreemdelingenwet met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen om de toepassing ervan volledig te verbinden aan artikel 3 EVRM, en dus niet enkel met betrekking tot het vermelde reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, doch ook met betrekking tot het gevaar voor het leven en de fysieke integriteit waarbij de term "gevaar" bovendien eveneens door het concept "reëel risico" voor het leven en de fysieke integriteit werd vervangen, daarbij nog duidelijker verwijzend naar art. 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

Het EHRM stelt wel degelijk dat een gebrek aan een levensbedreigend, vergevorderd, kritiek stadium doorslaggevend is om de toepassing van art. 3 van het EVRM uit te sluiten.

Een actuele levensbedreiging is bijgevolg wel onontbeerlijk om binnen het toepassingsgebied van art. 3 van het EVRM te kunnen komen.

Ook in casu werd artikel 3 EVRM of artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins te beperkend geïnterpreteerd. De overwegingen ver verzoekster vormen geenszins een motivering waarom de correcte interpretatie van artikel 9ter Vreemdelingenwet en 3 van het EVRM die in de bestreden beslissing uitvoerig worden uiteengezet, geen afdoende motivering in rechte zouden uitmaken van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling van een reëel risico van het leven of de fysieke integriteit staat het de verwerende partij vrij zich tevens te baseren op de rechtspraak van het EHRM, zonder hierbij de inhoud van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te miskennen, wat in casu gebeurd is. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk, zodat voorgaande middelen vanuit dat oogpunt zullen worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet - waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd - daar de bestreden beslissing steunt op de toepassing van deze bepaling die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidde als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4

(...)

§ 5

(...)

§ 6

(...)

§ 7

(...).”

Uit het standaard medisch getuigschrift van 10 december 2012 dat aan de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd toegevoegd en dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een ernstige vorm van een posttraumatische stressstoornis met ernstige gevolgen op haar dagelijks functioneren, waarvoor zij medicamenteus wordt behandeld. Zij krijgt eveneens psychotherapie en werd voor haar aandoening reeds enkele malen gehospitaliseerd. De duur van de noodzakelijke behandeling wordt door de behandelende psychiater ingeschat als onbepaald. De stopzetting van de behandeling zal volgens de behandelende psychiater leiden tot *“exacerbatie symptomen met ernstige psychische decompensatie”*. De prognose mits behandeling is een verbetering doch geen genezing. De zorg van de dochter wordt beschouwd als zeer belangrijk. In het gedetailleerd medisch attest van dezelfde behandelende psychiater van dezelfde datum wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij geen normaal leven kan leiden gezien ernstige angsten, herbelevingen en nachtmerries. Medicatie en psychotherapie zijn noodzakelijk wil de toestand van de patiënt verbeteren of stabiliseren. De verzoekende partij kan niet reizen.

In het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 4 november 2013, dat als basis fungeert voor de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“Artikel 9ter §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 07.01.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 10.12.2012 en de medische stukken d.d. 10.12.2012 en 18.07.2013 blijkt dat de beschreven PTSD actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Hoewel uit het standaard medisch getuigschrift van 10 december 2012 blijkt dat de verzoekende partij verschillende medicijnen dient te nemen, dat zij dient te worden opgevolgd door een psychiater en dat er negatieve gevolgen worden verbonden aan de niet-opvolging en niet behandeling van haar aandoeningen, oordeelt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies dat *“de beschreven PTSD actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.*

Ik stel vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De verzoekende partij meent dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, is gesteund op gegevens die niet overeenstemmen met de medische stukken voorgelegd bij de aanvraag. Zij wijst erop dat het advies van de ambtenaar-geneesheer in contradictie is

met het gestelde in de medische stukken van de behandelende psychiater. Zij verwijt de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer zich tevreden te stellen met het stellen dat de behandeling door middel van psychofarmaca louter symptomatisch is en dus niet essentieel, terwijl uit de voorgelegde medische documenten het tegendeel blijkt, waarbij zij onder meer verduidelijkt dat de behandelende arts negatieve ernstige gevolgen verbindt aan de stopzetting van de behandeling en dat de duur van deze noodzakelijke behandeling onbepaald is en opvolging door een psychiater essentieel.

Hoewel de ambtenaar-geneesheer in zijn advies wel verwijst naar het standaard medisch getuigschrift van 10 december 2012 en de overige medische stukken en hij deze dus formeel gezien wel in rekening heeft genomen, blijkt uit de bewoordingen van het advies dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat een “dergelijke aandoening” ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan in gunstige zin evolueert.

De verwijzing naar het standaard medisch getuigschrift van 10 december 2012 biedt echter geen enkele feitelijke grondslag voor de stelling dat het ernstige posttraumatische stresssyndroom waaraan de verzoekende partij concreet lijdt zonder behandeling spontaan zal evolueren in gunstige zin. Integendeel wordt in dit attest door de behandelende psychiater onder meer duidelijk gesteld dat medicamenteuze behandeling en opvolging door een psychiater noodzakelijk is en dat de voorziene duur van de behandeling onzeker is, namelijk onbepaald. Ook wordt een verergering van de symptomen met ernstige psychische decompressie bij stopzetting van de behandeling voorzien. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt, naast de verwijzing naar de medische stukken, geen enkel ander feitelijk element aangereikt voor het oordeel dat *“ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin”*. Ook het administratief dossier bevat geen feitelijke elementen die dit oordeel, in weerwil van de bevindingen van de behandelende psychiater, ondersteunen.

De ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, oordelen dat het posttraumatisch stresssyndroom waaraan de verzoekende partij lijdt en dat is geattesteerd in het standaard medisch getuigschrift van 10 december 2012, geen behandeling vergt zodat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in casu geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Hoewel de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een beoordelingsbevoegdheid beschikt en de Raad zich wat deze beoordeling betreft niet in de plaats van de ambtenaar-geneesheer kan stellen, moet uit het advies van deze ambtenaar-geneesheer of minstens uit de stukken van het administratief dossier wel blijken waarom de door een geneesheer(-specialist) noodzakelijk geachte behandeling zoals die blijkt uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, niet wordt weerhouden en deze of gene aandoening spontaan, zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf, evolueert in gunstige zin. De Raad moet in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Hoewel de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijkt hoeft te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen, dient uit het advies zelf of uit de stukken van het administratief dossier te blijken waarop de arts zich voor deze beoordeling heeft gestoeld.

Noch uit het advies van de ambtenaar-geneesheer noch uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de in het standaard medisch getuigschrift weergegeven nood aan behandeling en opvolging voor de verzoekende partij zoals deze hoger werden beschreven. Het komt de Raad voor dat de ambtenaar-geneesheer niet op kennelijk redelijke wijze kon besluiten dat *“de beschreven PTSD actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.”* terwijl hij op de hoogte was van de huidige behandeling en opvolging van de verzoekende partij en van de door de behandelende psychiater voorziene gevolgen bij een stopzetting.

Er kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat de ambtenaar-geneesheer zich, zonder hiervoor te verwijzen naar de relevante stavingsstukken, gebaseerd heeft op eigen inzichten en

overtuigingen om het advies op te stellen waarop de bestreden beslissing steunt. Dit getuigt in casu niet van behoorlijke feitenvinding, nu het administratief dossier geen enkele feitelijke grondslag biedt voor de stellingen in het advies van de ambtenaar-geneesheer. Integendeel wordt in het standaard medisch getuigschrift door de behandelende geneesheer onder meer duidelijk gesteld dat er sprake is van een aandoening waarvoor opvolging noodzakelijk is, dat er onzekerheid bestaat over de duur van de behandeling en dat de verslechtering van de gezondheidstoestand zich aandient in geval van stopzetting van de lopende behandeling. Bovendien stelt zich ten overvloede de vraag op basis van welke elementen de ambtenaar-geneesheer over de ernst van de aandoening zoals die zich voordeed toen de verzoekende partij nog in het herkomstland thans kon oordelen en of deze zich sedertdien niet heeft geëvolueerd.

Nu een voldoende feitelijke grondslag in casu ontbreekt, dient op dit punt bijgevolg een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te worden vastgesteld.

Nu vast staat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 4 november 2013 is behept met een schending van de materiële motiveringsplicht, dient de bestreden beslissing die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en zoals hoger uiteengezet beslissend voor het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij.

De middelen zijn de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van de middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing met betrekking tot de in artikel 1 genoemde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN